

Arrest

nr. 211 384 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 27 juni 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verblijven op het grondgebied sedert 2008. Zij dienden verschillende asielaanvragen en verzoeken om verblijfsmachtiging in. Deze procedures eindigden telkens in een negatieve beslissing.

1.2. Op 9 februari 2009 en 6 september 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen werden op 16 juli 2009 ontvankelijk verklaard en verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 10 oktober 2012 werden deze aanvragen evenwel ongegrond verklaard. Deze beslissing werd ingetrokken op 10 januari 2013. De arts-adviseur gaf een medisch advies op 4 maart 2013 en op 7 maart 2013. Op 7 maart 2013 werden beide aanvragen ongegrond verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 157 932 van 9 december 2015 werd het annulatieberoep tegen deze beslissing verworpen.

1.3. Verzoekers dienden op 30 april 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 94 688 van 9 januari 2013 werd deze beslissing vernietigd.

1.4. Op 15 april 2013 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 4 maart 2014 werd deze aanvraag evenwel ongegrond verklaard.

1.5. Deze beslissing werd opnieuw ingetrokken op 30 april 2014 en vervangen door een nieuwe ongegrondheidsbeslissing, die ditmaal betrekking heeft op zowel de aanvraag van 30 april 2012 als de aanvraag van 20 november 2012. Het annulatieberoep van verzoekers tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 157 931 van 9 december 2015.

1.6. Op 21 september 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11 oktober 2012.

1.7. Verzoekers dienden een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 20 november 2012. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 17 januari 2013.

1.8. Verzoekers dienden een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 17 november 2014.

1.9. Op 11 juni 2018 dienden verzoekers een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 20 juni 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.06.2018 bij onze diensten werd ingediend door:

*K., Zakre (R.R. ...), geboren te K. op 08.02.1965
K., Eset (R.R. ...), geboren te D. op 16.11.1978 + minderjarige kinderen
K., Zareta (R.R. ...), geboren te N. op 20.10.2002
K., Khava (R.R. ...), geboren te N. op 08.10.2003
K., Zelimkhan (R.R. ...), geboren te N. op 01.01.2007
K., Abdu-Rahim (R.R. ...), geboren te K. op 08.03.2012
Nationaliteit: Russische Federatie
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30.04.2012 en 20.11.2012 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 11.06.2018 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 19.06.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Doordat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 9ter §3 5° van de wet van 15.12.1980 en gemotiveerd wordt door te stellen dat het voorgelegde medisch getuigschrift reeds eerder aangehaalde medische elementen bevat, waar in de beslissing van 15.02.13 uitgebreid werd op ingegaan.

Terwijl de aanvraag cfr. art. 9ter ingediend op 11.06.18 wel degelijke nieuwe elementen bevat en het voorgelegde medisch verslag opgesteld door Dr. C., pediater, op 05.04.18 nieuwe elementen bevat, dewelke niet werden aangehaald in het kader van de eerder ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Een eerste nieuw element bestaat uit het feit dat er thans specifiek “mantelzorg” wordt weerhouden door Dr. C. in het SMG (zie onder punt F van het SMG).

Dit element wordt helemaal niet vermeld in de bestreden beslissing; het werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet beoordeeld.

Een tweede nieuw element betreft het bij de aanvraag cfr. art. 9ter van de wet van 15.12.1980 gevoegde attest opgesteld door hoofdarts Dr. M. dd. 18.05.17 die duidelijk stelt dat de behandeling voor A.-R. niet beschikbaar is in Ingoesjetië.

In het hoofdje van A.-R. (6 jaar oud) werd een definitieve shunt of drain geplaatst, die op geregelde basis dient te worden gecontroleerd.

Ingeval er een probleem zou zijn met de “drain” dient er onmiddellijk door de neurochirurg te worden ingegrepen; op het SMG is het risico van intracranieële overdruk uitdrukkelijk vermeld (zie SMG blz. 2, onder punt D).

In dit opzicht is het uiterst van belang dat er voor A.-R. een behandeling beschikbaar is in de regio vanwaar hij afkomstig is. Ingeval er een plotse overdruk zou ontstaan (bvb. door een slechte werking van de drain), dient er medisch te worden ingegrepen; zodoende is de beschikbaarheid van medische zorgen cruciaal voor A.-R.

Nu als nieuw element werd gewezen op het feit dat dergelijke behandeling niet beschikbaar is, zoals blijkt uit het medisch attest van Dr. M. dd. 18.05.17, betreft dit uiteraard belangrijke nieuwe informatie dewelke voorheen niet beschikbaar was en niet kon worden voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt betreffend attest niet vermeld, niettegenstaande dit een belangrijk nieuw element betreft dat diende te worden beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aanvraag cfr. art. 9ter van de wet van 15.12.1980 dd. 11.06.18 werd ingediend meer dan vijf jaar na een vorige aanvraag.

Ingeval verwerende partij een zorgvuldig onderzoek had verricht, had zij vastgesteld dat de nieuwe aanvraag wel degelijk nieuwe elementen bevat.

De aangebrachte elementen van mantelzorg en niet-beschikbaarheid van behandeling in de regio van herkomst, maken nieuwe elementen uit, die nader dienden te worden onderzocht.

De bestreden beslissing werd derhalve geenszins afdoende gemotiveerd alwaar deze verwijst naar artikel 9ter §3 5° van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Hieruit blijkt bovendien dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers niet op een zorgvuldige wijze behandeld.

Gelet op de gezondheidstoestand van A.-R. en de noodzaak aan medische zorg, schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een verbod inhoudt op een onmenselijke behandeling.

Ingeval van terugkeer, bestaat er een zeer hoog risico dat A.-R. niet de gepaste medische zorgen zal krijgen wanneer er een plotselinge overdruk in de hersenen zou ontstaan.

De behandelende arts oordeelde dat bij het slecht functioneren van de drain dergelijke overdruk reëel is (zie SMG blz. 2, punt D.). Een slecht functioneren van de drain of shunt kan onverwacht en plots optreden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt gemotiveerd dat ingeroepen medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard. Het medisch advies van 19 juni 2018 werd in gesloten omslag gevoegd bij de bestreden beslissing en maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de materiële motiveringsplicht, evenals de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient dit te worden beoordeeld in het licht van de toegepaste rechtsregel. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 232.626 van 20 oktober 2015 *“dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.”*

Verzoekers betogen dat zij in het kader van de huidige aanvraag een nieuw medisch attest voorlegden van pediater C.; deze stelde dat er nood was aan *“mantelzorg”*. Daarnaast legden verzoekers een attest neer van dr. M. die stelde dat de behandeling van de aandoening voor verzoekers' kind A.-R. niet beschikbaar is in Ingoesjetï. Verzoekers wijzen er eveneens op dat indien er zich een probleem zou voordoen met de geplaatste *“drain”*, er onmiddellijk door een neurochirurg moet kunnen worden ingegrepen.

De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing is *in casu* geheel gesteund op het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2018. Dit advies luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de Ster aanvraag 11,06,2018 en 30 04 2012 + 20 11 2012 te vergelijken.

Mr K. A.-R. legt in zijn aanvraag dd. 11/06/2018 een SMG voor d.d. 05/04/2018 van Dr. J. C. (pediater), medische stukken d.d. 15/05/2012 van Dr. L. C. (neonatoloog) en Mevr B. D. M. (hoofdverpleegkundige neonatologie), 23/05/2012 van Dr. N. V. (neurochirurg), 15/11/2012, 20/06/2013 en 10/04/2014 van Dr. A.O. (kinderneuroloog), 18/05/2017 van Dr. A.M. M. (beëdigde vertaling door M. O.) en een niet medisch stuk d.d. 15/05/2012 van Mevr. L. D. W. (kinesitherapeut).

Uit dit SMG en de bijgevoegde medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten en stukken gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 30/04/2012 + 20/11/2012.

Op het SMG d.d. 05/04/2018 en de bijlagen wordt namelijk vermeld dat A.-R. prematuur geboren werd met zuurstoftekort rond de bevalling (peripartale asfyxie) en intraventriculaire bloedingen (bloeding in de hersenholtes) met secundaire hemorragische hydrocefalie (waterhoofd) waarvoor een definitieve ventrikuloperitoneale shunt geplaatst werd in mei 2012, met als symptomen/uitingen van de peripartale asfyxie en de bloedingen een microcefalie (klein hoofd) en mentale-psychomotorische retardatie (vertraagde ontwikkeling OD verstandelijk en motorisch vlak).

Op het SMG dd. 05/04/2018 en de bijlagen wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van A.-R.”

De arts-adviseur kwam in het medisch advies tot het besluit dat de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekers ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten en stukken die werden gevoegd bij de aanvragen van 30 april en 20 november 2012 en dat er in de bijgevoegde nieuwe stukken geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld.

Verzoekers voeren aan dat het nieuwe medisch getuigschrift onder punt 5. specifiek *“mantelzorg”* voorzag voor verzoekers en dat daarnaast een attest van dr. M. werd neergelegd waaruit blijkt dat de behandeling van verzoekers kind niet beschikbaar is in Ingoesjetï.

In zijn advies van 24 april 2014 oordeelde de arts-adviseur dat verzoekers zoon succesvol werd behandeld met een ventriculoperitoneale drain, maar dat periodieke opvolging door een neurochirurg aangewezen was. Hij oordeelde op basis van de informatie van *International SOS* dat opvolging in de Russische Federatie mogelijk was.

Verzoekers voeren aan dat zij als nieuw element aanvoerden dat mantelzorg noodzakelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat dit element reeds werd aangehaald in het standaard medisch getuigschrift van 20 november 2014 en dat de arts-adviseur dit element destijds heeft onderzocht. Verzoekers voeren aldus ten onrechte aan dat het hier zou gaan om een nieuw medisch gegeven.

Wat betreft de verklaring van dr. M. dat er in de republiek Ingoesjetië geen behandeling mogelijk is voor patiënten met de diagnose hydrocefalus, merkt de Raad op dat hieruit niet blijkt dat het zou gaan om een nieuwe medische problematiek. Bovendien is deze verklaring geenszins strijdig met het advies van de arts-adviseur d.d. 24 april 2014. Uit de informatie waarin dit advies naar werd verwezen, en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat behandeling mogelijk is in Moskou. Het gegeven dat in de deelrepubliek Ingoesjetië die behandeling niet aanwezig is, houdt dan ook niet in dat de mogelijkheden voor een medische opvolging in het land van herkomst gewijzigd zouden zijn ten aanzien van de eerdere aanvragen. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekers ook dat er sinds de plaatsing van de *shunt* in 2012 geen complicaties waren noch verdere ingrepen nodig waren.

Bijgevolg tonen verzoekers door het bijbrengen van recentere attesten niet aan dat de arts-adviseur in zijn advies van 19 juni 2018 op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten, gevoegd bij de vorige aanvragen. De verwerende partij dient geen nieuw onderzoek ten gronde meer te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en diende de herhaalde aanvraag bijgevolg onontvankelijk te verklaren overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen met hun kritiek niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoordend dat hun nieuwe aanvraag onterecht onontvankelijk werd verklaard. Hier anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM blijkt uit de lezing van de beslissing van 30 april 2014 dat de verwerende partij tot het besluit is gekomen dat een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Hoger werd eveneens vastgesteld dat verzoekers geen concrete elementen hebben aangevoerd waaruit blijkt dat dit thans niet meer het geval zou zijn. Verzoekers maken dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT